

Kyyhkynen

2/2023 - Rakkaus

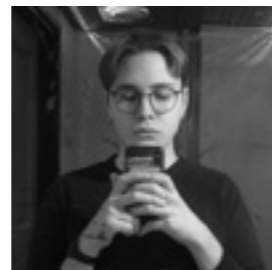
Tule mukaan tekemään Kyyhkystä! kyyhkynen.tyt.fi/toimijahaku

Frida Kriikku
Päätoimittaja

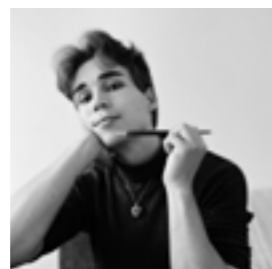
Joel Kupiainen
Päätoimittaja

Valtteri Harakka
Taittaja

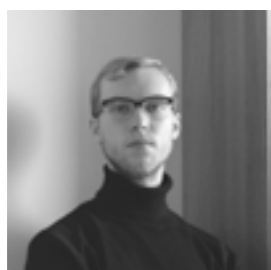
Emmy-Lee Nykvist
Kuvittaja

Santeri Riuttamäki
Kirjeenvaihtaja

Enja Seppänen
Kirjeenvaihtaja

Viljami Salo
Toimittaja

Ilona Rantala
Toimittaja

Essi Systä
Toimittaja

KYYHKYNEN

Kyyhkynen on Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen julkaisu vuodesta 1853.

171. vuosikerta.

Tämä julkaisu on saanut HYY:n järjestölehtitukea.

Kannen kuva: Freepik (muokattu)

Hallituksen puheenjohtaja: Petja Kopperoinen

Päätoimittajat: Frida Kriikku ja Joel Kupiainen

Sähköposti: kyyhkynen@tyt.fi

Kyyhkynen 2/2023 – Rakkaus

Gustav Klimt, Suudelma
1907-08. Ei tekijänoikeutta.

- 04 Pääkirjoitus: Hot for teacher
- 05 Pääkirjoitus: Pelkoa ja inhoa rakkauden markkinoilla
- 06 Puheenjohtajan tervehdys
- 08 Kirjekyyhkynen – Kaukorak kautta Pariisista Bangaloreen
- 10 A niin kuin agape
- 12 Nuoruus – Ystävien bändi
- 16 Miksi on tärkeää rakastaa?
- 18 Arvostelu: Blod – Pilgrimssånger
- 21 Arvostelu: Nathan Salsburg – Psalms
- 22 Runoaukeama

Sexpo

Ammatillista täydennyskoulutusta
seksuaalisuuden ja ihmissuhteiden
kysymyksissä – jo vuodesta 1969

www.sexpo.fi/koulutus

TeolKyyhkynen

TeolKyyhkynen

TeolKyyhkynen

kyyhkynen.tyt.fi

Hot for teacher

Viime syksynä lähestyin vuosien jälkeen erästä minuun hyvin vahvasti vaikuttanutta henkilöä. Hän oli aikoinaan minuun nähden auktoriteettiasemassa, ja minä olin ihastunut häneen sellaisella tavalla kuin vain 15-vuotias voi olla. Koulun jälkeen katsoin *American Beauty*ä käsi pikkuhousuissa ja haaveilin vastakaivusta, jota en koskaan saanut. Niin kiellettyä ja kiihottavaa.

Hän näki ideoissani ja ajatuksissani jotain arvokasta, asettui puolelleni eikä typistänyt minua muiden aikuisien tapaan huorahtavasti pukeutuvaksi asenneongelmaiseksi teiniksi, vaan ihmisen aluksi jolla oli paljon sanottavaa. Hän oli itsekin ympäristön harmaudesta erottuva, ja ehkä juuri siksi tunsin, että meillä oli yhteys.

Vuosia myöhemmin, kun olin itse jo aikuinen, kohtasimme sattuman kautta uudestaan. Valta-asetelman muuttuminen mahdollisti välillämme olleelle vetovoimalle antautumisen, ja sinä iltana tämä vuosien takainen yh-

teys purkautui myös lihallisesti. Muistan kuiskanneeni, että olin fantasioinut hänestä työntymässä sisään yli viiden vuoden ajan.

Aloitettuani viime vuoden syksynä terapian koin tarpeelliseksi saada jonkun varmuuden siitä, etten ollut kuvitellut tämän ihmissuhteen turvallisuutta ja kauneutta kaikki nämä vuodet. Halusin varmistuksen siitä, ettei elämä ole niin mustavalkoista. Että menneisyyttäni värittää harmaan eri sävyt ja omat tunteeni sekä kokemukseni asiasta merkitsevät paljon. Siispä kohtasimme tämän minuun suuresti vaikuttaneen henkilön kanssa torikahveilla syksyn viimeisten lämmittävien auringonsäteiden alla.

Hetki oli platoninen, kypsä ja tasavertainen. Kaikki se menneisyyden jännitys ja kutkutus oli poissa, mutta kauneus oli jäänyt jäljelle. Minulle koko historiamme oli kuin eroottinen novelli, tarina hyväksyttävyyden rajoilla tanssimisesta, kertomus ystävytydestä. Hänelle se oli selkeästi paljon vähem-

män – työpäiviensä jälkeen hän ei ollut masturboinut Kevin Spaceyn tähdittämälle kulttiklassikolle saatika haaveillut meidän päätyvän yhteen. Se tuntui huojentavalta. Ulkopuoliselle historiamme saattaa olla kertomus jostain sopimattomasta, minulle se on todiste päinvastaisesta.

Kun vuosien takaiset asiat oli käsitelty, keskustelu siirtyi nykyhetkeen, kiinnostaviin ilmiöihin, meidän molempien haaveisiin. Kerroin unelmistani ja hän piti niiden toteutumista hyvin todennäköisenä, jopa itsestäänselvänä. Tajusin kaivanneeni sellaista rohkaisua. Hän taas kertoi kaipaavansa ja etsivänsä rakkautta. Suomesta sitä ei ehkä löytyisi, mutta onneksi maailma on auki. Ennen kuin tiemme erkanivat, kysyin huolestuneena, että tuntuuko rakkaus samalta vielä yli 40-vuotiaana.

Kyllä se kuulemma tuntuu.

Päätoimittaja Frida Kriikku

Pelkoa ja inhoa rakkauden markkinoilla

Poistin Tinderin puhelimestani pääsiäisen alla ties kuinka monetta kertaa. Oman mielenterveyteni puolesta toivon sen olevan nyt viimeinen kerta. Sen ja parin muun deittiapplikaation käyttö on ollut osa pitkäaikaista, syvään juurtunutta someriippuvuutta; olenhan sen ikäinen, että olen tämän riippuvuuteni kehittänyt jo irc-gallerian aikakautena.

Sanomalehdetkin ovat siitä jo viime aikoina kirjoittaneet: Tinderin maailma on brutaali, pinnallinen ja raaka kuin mikäkin *Fight Club*. Pelin henkeen liittyy valtavat määrät paineita ja odotuksia, niin tiedostettuja kuin tiedostamattomiakin. Eräällä foorumilla näin kirjoitettavan, että Tinder toimii seuranhaun apuvälineenä niille muutamille etuoikeutetuille käyttäjille “joita kaikki haluavat panna”. Tämä osuva, mutta varsin epämääräinen määritelmä ei pääty käyttäjän ulkonäköön; Siihen liittyy useimmiten mm. sosioekonominen status ja terveydentila. Haki tinderistä sitten satunnaista seksiä tai “sitä yhtä oikeaa”, ihannekumppanin oletetaan olevan vähintään keskiluokkainen (köyhän kanssahan kukaan ei lähde, vaikka seuraavassa hengenvedossa muistetaan kertoa, ettei Suomi muka ole luokkayhteiskunta) sekä henkisesti ja fyysisesti terve (“vammaisen” tai “hullun” kanssahan kukaan ei myöskään lähde, vaikka eihän kukaan suomalainen oikeas-

ti mitään syrjintää koskaan ole harrastanut). Muita varsin tulkinnanvaraisia odotuksia saatetaan asettaa käyttäjien “tavallisuuteen” ja “kunnollisuuteen”. Ja koska Tinder on seuranhaun valtavirtaa, sieltä löytyy useiden kymmenien persoonallisuutensa viiniinjamatkusteluun hukanneiden tylsimysten lisäksi ylpeästi rokottamaton Pirkko-Antero, jonka mielestä “mies on mies ja nainen on nainen” (mitä moinen latteus sitten ikinä tarkoittaakaan), Helsingin Sanomien polyamoriaa käsittelevän artikkelin hutaisten lukeeet ja eettisen non-monogamian periaatteisiin tutustumatta jättäneet, kolmatta pyörää etsivät

Kake ja Salla, vähän turhan varakas Margariita-Benjamin, joka on maksanut premium-versiosta ja laittaa jokaiseen profiliini tykkäyksen lukematta kenenkään esittelytekstiä, sekä tietenkin se hiljainen, omini sukulelmiinsa obsessoitunut jäbyli, jolla taisi olla muuta mieltävää silloin kun puhuttiin siitä mitä “suosimus” tarkoittaa.

Kaiken tällaisen keskeltä olen myös löytänyt itseni, elätellen toivoa, että jonnain päivänä Tinderissä tulisi vastaan se joku, joka jakaisi sekä mielenkiinnonkohteeni että arvoni ja joka uskaltaisi aloittaa keskustelun kanssani, itse kun en itse sellaista aloitetta erinäisistä syistä osaa tehdä. Turha toivo. Vanhan testamentin Jahvellakin on paremmat mahdollisuudet päästä sopuun Israelin kanssa kuin minulla, köyhällä ja kroonisesti masentuneella, marginaalin marginaaliin kuuluvala erikoisuudentavoittelijalla, on löytää tinderistä mitään läheisyyttä muistuttavaa.

Kaiken sosiaalisen median tavoin myös Tinder esittää täyttävänsä jotain sosiaalista tarvetta, vaikka sen ansaintamalli perustuu, jälleen kaiken muun sosiaalisen median tavoin, sen käyttäjien tietojen eteenpäin myymiselle. Näin merkityksettömäksi meidän tunne-elämä typistyy kun annamme teknologiaryitykselle vastuun sen elävöittämisestä. Rakkaus on siinä kohtaa enää tekosyy, kun sa-

dat yksinäiset luovuttavat auliisti henkilöietonsa päästääkseen räpläämään älylaitteitaan toisistaan eristäytyneinä, fyysisen kosketuksen ja henkisen yhteyden toivossa. Helposti käy niinkin huonosti, ettemme edes pysähdy ajattelemaan sitä, mitä rakkaus on ja mitä siltä haluamme, kun antaudumme pinnallisen ja älyllisesti epärehellisen somen arvosteltavaksi sen toivossa. Tinderin algoritmi on harvinaisen julma. Se palvelee edelleen parhaiten niitä harvoja, jotka voittavat siinä kisassa, jossa ulkonäkö ja sosiaalinen status ratkaisevat ja jossa persoonana on toissijaista. Sitä ei myöskään kiinnosta etiikka saati rakkaus ja onni ihmisoikeuskysymyksiä. Se lajittelee käyttäjiä ulkonäön ja normien mukaan, minkä vuoksi muunsukupuolinen ihmishuhdeanarkisti, rokotekritiittinen salaliittoteoreetikko ja matkusteluun ja viiniin persoonansa hukanneiden tavisten armeija ovat sen silmissä aivan yhtä vähäpätöisiä. Jonkinlaista tasa-arvoa kai sekkin.

Itse olen jo reilun vuosikymmenen ajan kokenut tätä hylätyksi tulemisen tasa-arvoa, enkä jaksa sitä enää. Minun on korkea aika määritellä itse, mitä rakkaus tarkoittaa ja miten se elämässäni ilmenee. Jos en nyt voi kokea henkilökohtaista rakkautta ja läheisyyttä toisia ihmisiä kohtaan, on varmasti parempi keskittyä niihin rakkauden muotoihin, joihin minulla on mahdollisuus. Intuitio sanoo, että tämä on parempi ratkaisu kuin henkilökohtaisen rakkauden pakonomainen etsiminen. Rakastan kulttuuria, erityisesti musiikkia ja kirjallisuutta. Tämä käynee hyvin selväksi tämän numeron kontribuutioissani. Rakkauteni näitä kahta taidemuotoa kohtaan on suurin motivaationi ylipäättään olla olemassa. Musiikintekijänä ja kirjoittajana elän jatkuvassa vuorovaikutuksessa rakkauden kohteitteni kanssa enkä voisi kuvitella itselleni toista elämää. Verrattuna niihin kasvottomiin masoihin, jotka typistävät persoonansa viiniin ja matkusteluun, väitän että vietän köyhydestä ja kroonisesta masennuksesta huolimatta mielenkiintoisempaa elämää. Tähän johtopäätökseen en tarvitse tinderiä enkä oikeastaan ketään muutakaan ulkopuolista tahoja; riittää että suhtaudun itse intohimoisesti edes johonkin. Takaan, että se riittää aivan kaikkien kohdalla. Ihmisen rakastettava puoli, persoonallisuus, kun rakentuu sen pohjalta, mihin hän kokee intohimoa, ei sen pohjalta mitä hänen sosioekonominen statussensa ja etuoikeutensa mahdollistaa.

Päätoimittaja Joel Kupiainen

PETJA KOPPEROINEN:

Puheenjohtajan tervehdys

Kuva: Jalmari Salovirta

Talvesta on jälleen selviydytty ja aurinko lämmittää sulanutta maata sekä sydämiä – on siis kevät! Enää muutama viimeinen ponnistus, joiden jälkeen on hyvä laskeutua pois opintojen ääreltä viettämään kesäisiä päiviä. Vaikka kesätyöt painaisivat päälle tai kesälläkin täytyisi haalia opintopisteitä, muistakaa silti levätä. Lepo on se, jolla ihminen jaksaa päivästä tai periodista toiseen. Kun luonto puhkeaa keväällä kukkaan ja hormonit jylläävät, myös rakkaus tai sen kaipuu nousee rintaan yhdellä, jos toisella. Myös rakkaus on se, joka kantaa seuraavaan päivään.

Jos ajattelen rakkautta, ajattelen välittömästi sen romanttista muotoa. Pariskuntia, jotka pitelevät toisiaan kädestä Hakaniemen rannassa. Rakastavaisia,

jotka suutelevat toisiaan kirkon portailla. Kahta ihmistä, jotka ovat selittämättömällä tavalla kietoutuneet toisiinsa ja joiden elämät kulkevat samalla polulla. Mutta rakkaus on myös muuta. Itseäni harmittaa vietävästi, ettei suomen kieli tunnista kuin vain yhden sanan rakkaukselle. Kreikka, johon monilla meistä on viha-rakkaussuhde, huomioi sentään monet rakkauden muodot omilla sanoillaan.

Jos suomeksi sanon, rakastavani, mielikuva on välittömästi palavan romanttinen. Suomeksi ”minä rakastan sinua” kätkee sisäänsä tietynlaista painoarvoa. Perinteisesti suomalainen ei sano rakastavansa kuin vain alttarilla tai intiimisti suljettujen ovien takana. Olenkin käynyt kiivasta pohdintaa, että pitäisikö

tähän tulla muutos. Pitäisikö normalisoida rakkaudentunnustukset myös silloin, kun kyse ei ole vain romanttisesta ja roihuavasta rakkaudesta?

Mielestäni pitäisi. Opiskelijat ovat uupuneempia kuin koskaan ennen. Monista asioista kasaantunut stressi iskee kanveesiin lujaa, eikä anna armoa. Vaikka TYT tekee kaikkensa tukeakseen teologian elämässä eteenpäin, päivästä toiseen, ei uupumus aina helpota. Silloin, jos koskaan teologi tarvitsee kaveria. Jotakuta, jonka kanssa jakaa maailmantuska ja ahdistus, kävellä edes hetki samaa polkua – myös toverillisessa hengessä. Teologitoveria on tuettava, otettava kädestä kiinni ja tarjottava salmiakkia, vaikkei antaisikaan koko elämänsä.

Ehkä sen lisäksi, että tukee kaveria elämän haasteissa ja osoittaa rakastavansa, voisi sen myös sanoittaa. Kenties sitä voisi katsoa toveriaan silmiin, ottaa kädestä kiinni ja sanoa ”minä rakastan sinua”. Osoittaa välittävänsä myös sanoin, toverillisen rakkauden saattelemana. Vaikkei kyseessä olisikaan se ikioma teologihastus, voisi silti todeta rakastavansa ja edes sen pienen ohikiitävän hetken olla aidosti läsnä; tukea ja rakastaa. Rikottaisiin perinteisiä normeja ja tuotaisiin rakkaus pois suljettujen ovien takaa kaikkien kuultavaksi ja nähtäväksi. Jokaisen teologin koettavaksi.

Vaikka kevät on uudelleensyntymisen aikaa, pidetään silti huoli toisistamme. Ei jätetä kaveria yksin pulaan. Kävellään yhteistä polkua uuteen aurinnon nousuun.

Yhteistä rakkauden polkua tarvitsee jokainen, sukupuolesta tai seksuaalisesta suuntautumisesta huolimatta. Siksi TYT on Helsinki Priden virallinen yhteiskumppani 2023.

Rakastetaan toisiamme!

Helsingissä 17.4.2023

Petja Kopperoinen, Puheenjohtaja,
Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistys

LIITTO TUKEE SINUA OPIKSELUSSA JA TYÖSSÄ

www.akiliitot.fi

SUOMEN
TEO
LOGI
LIITTO

FAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

ENJA SEPPÄNEN:

Kirjekyyhkynen: Kaukorakkautta Pariisista Bangaloreen

Matka Vijayawadaan kesti kotiovelta perille saakka lähes 24 tuntia. Lähdin Suomen aikaa neljältä aamuyöllä Helsinki-Vantaan lentokentälle, josta lensin Pariisiin kautta Bangaloreen. Bangaloreessa oli kuuden tunnin välilasku paikallista aikaa kahdestatoista kuuteen, siis keskellä yötä. Olin saanut hyvät unet yhdeksän tunnin lennon aikana ja lisäksi Bangaloresta olisi enää reilun kahden tunnin matka pehmoiseen sänkyyn, joten

päätin viettää välilaskun valvoen.

Bangaloren lentokentällä oli ilmainen wifi tarjolla viiden minuutin ajan, ja käytin sen soittaakseni Suomeen. Vieressäni lentokentän kahvilassa istui mies, joka näki kun puhelu ni katkesi ja tarjoutui jakamaan omaa nettiaan minulle, jotta voisin puhua hieman pidempään. Puhelun jälkeen kiitin miestä hänen ystävällisyydestään ja ajauduimme juttelemaan. Mies oli malediivilainen sotilas matkalla

Chennaihin 11 kuukautta kestäväan armeijan koulutukseen.

Puhuimme siitä, millaista on matkustaa kauas omasta perheestä ja lähimmäisistään. Kerroin, että aion viettää Intiassa neljä kuukautta työharjoittelussa. Hänen oli vaikea ymmärtää, miksi haluaisin vapaaehtoisesti lähteä kauas perheestäni. Miehellä oli kotonaan vaimo ja kolme lasta, eikä koulutuksen aikana saisi käyttää puhelimia. Kerroin, etten ole

kovin läheinen perheeni kanssa ja että he ovat lähinnä ylpeitä minusta ja siitä, kuinka rohkea ja ennakkoluuloton olen, kun uskallan lähteä. Isosiskoni on raskaana, ja palaan Suomeen juuri ajoissa tulevan kummilapseni ristiäsiin. Neljä kuukautta kuluisi silmänräpäyksessä.

Kun päätin muuttaa Suomesta ensin Lontooseen ja nyt Vijayawadaan, punnitsin tarkkaan lähtemisen eri puolia. Matkaamisen hyvät puolet painoivat vaa'assa paljon. Niitä olivat elämännälän ja uteliaisuuden tyydyttäminen, omaan itseen syvällisempi tutustuminen, uudet ihmiset, maut, hajut, näkemykset ja kokemukset, tarinoiden kuuleminen ja luominen, sen löytäminen mikä ihmisyydessä on yhteistä ja mikä taas elinpiiriin kiinnittävää. Puhumattakaan työstä, jota pääsisin tekemään: yhteiskunnallisen muutoksen ajaminen ja siitä oppiminen skaalassa, jota ei Euroopasta löydä. Miinuspuolena taas oli rakkaiden ihmisten jättäminen taakse. Vaikka tiesin ikävän iskevän kovaa, päällimmäinen ajatukseni Suomea kohtaan oli kuitenkin tietynlainen pysyvyys; vaikka lähdenkin, niin aina voin palata takaisin kotiin. Tiedän, että palatessani kotikaupunki tuntuu siltä, ettei mikään ole muuttunut. Mitä tulee perheeseen ja parisuhteeseen, niin nyt on oikea aika lähteä ja kokea.

Oma parisuhteeni meni rikki viime vuonna välimatkan takia. Tiesin etäsuhteen vaikeuden ja tein päätökseni myös sitä ajatellen. Uskoin, että mikäli olisi tarkoitettu, niin kaikki olisi sujunut parhain päin. Ajattelen, että se millaisia elämänavalintoja teen asuinpaikkani suhteen on osa minua ja että kokemukset erilaisissa kulttuureissa tekevät minusta sellaisen ihmisen, jollaiseksi haluan kasvaa; empaattisen toisten todellisuuksia kohtaan, vaikka ne eroaisivatkin omistani. Jos se estää hetkellisesti romanttisen rakkauden saapumisen

elämäni, niin olkoon niin. Toivoisin itselleni ja kaikille muillekin sellaista suhdetta tai suhteita, joissa tulee rakastetuksi sellaisena kuin on. Minulle ihmissuhteissa on tärkeää kasvu ja uuden oppiminen, ja ajattelen, että parisuhteen luominen on juurikin yhteen kasvamista. Emme osanneet kumppanini kanssa sitoutua yhdessä sellaiseen parisuhteeseen, jossa etäisyys olisi laittanut tauolle sen yhteisen elämän rakentamisen.

Tulevaisuutta ajatellen haluaisin tarjota parisuhteessa sitoutumista ja uskollisuutta, heittäytyä oman rakastamiskykyä kaikkeudessa. On sydäntä särkevää pidätellä sellaisia puolia itsessään, joiden ajattelee olevan niitä kaikista kauneimpia. Uskon rakkauteen ja siihen, että ihmisuhteiden rakentaminen tulee sisäisestä halusta olla toiselle niin hyvä ja rakastava kuin suinkin pystyy.

Lentokentällä tapaamani mies kertoi elävänsä varsin onnellista elämää pienellä saarellaan vaimonsa, kahdentoista sisarensa ja näiden perheiden kanssa. Armeijan koulutus tulisi olemaan fyysisesti äärimmäisen raskasta, etenkin näin paaston aikaan. Hän kertoi minulle harkitsevansa toisen vaimon ottamista ensimmäisen lisäksi. Ennen naimisiin menoa miehellä oli ollut monia suhteita ulkomaisten naisten kanssa, mutta aloilleen asettuminen oli tullut luonnostaan aikuistumisen myötä. Siitä oli nyt 12 vuotta. Kerroin itsekin haluavani jonain päivänä mennä naimisiin, mutta etten suostuisi jäämään kotiin ja olla menemättä töihin, mikäli mieheni niin vaatisi, mikä on edelleen vallitseva normi täällä. Hän sanoi, että minun tulisi palata takaisin kotiin ja kiirehtiä, jos haluaisin vielä löytää jonkun. Päädyimme juttelemaan läpi yön ja hän myös ennusti, että ensimmäinen lapseni tulisi olemaan poika. Kai se oli jonkinlainen kohteliaisuus.

Intiassa ihmiset tapaavat joko deittisovelluksissa tai vanhem-

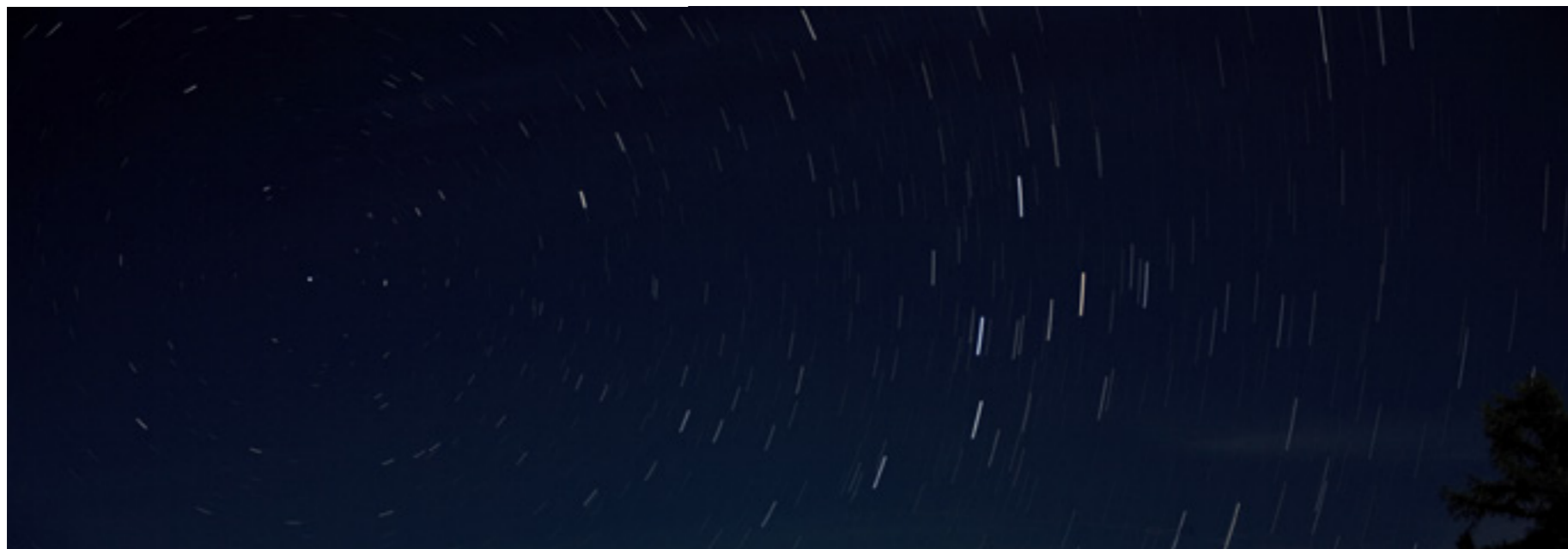
piensa järjestäminä. Suurin osa deittailee naimisiinmenoa ajatellen, ja neitsyys on edelleen merkittävä tekijä kumppanin valinnassa. Yksin asuva nainen on epäilyttävä, minkä takia etenkin pienemmissä kaupungeissa voi olla vaikeaa löytää vuokra-asuntoa ilman vanhempaa tai kumppania. Tapaamistani ihmisistä naimisissa olevat vaikuttavat hehkuvan onnea. Mietin, johtuuko se ympäristön luomasta paineesta vai ihmisen sisäisestä palosta rakastaa ja tulla rakastetuksi. Oma ajatukseni yksilönvapaudesta kaiken päätöksenteon keskiössä asettuu laajempaan kontekstiin täällä; eivätkö suomalaiset kärsikään suuresti eristäytyneestä luonteestaan? Itsenäisyydellä ja vapaudella itselliseen elämään on myös kääntöpuolensa. Sinkkunaisena yksinasumisessa on sekä suuret, suuret nautintonsa että yksinäisyyden hetkensä.

Samaan aikaan kun ei haluaisi lainkaan antaa periksi omasta autenttisuudesta ja impulseista, sitä kaipaa toisinaan jaetun verkoston painetta omaksua jokin rooli, kuulua perheeseen. Se, että meillä kaikilla on erilaisia narratiiveja, joiden avulla kerromme toisille ihmisille sielunelämästämmme on vain luonnollista, sillä ei kukaan muu voi tuntea minua niinkuin itse voin. Mitä sitten, jos joku loisi niitä tarinoita yhdessä minun kanssani ja jakaisi niiden keksimisen taakan. Tuntisinko eläväni vähän suuremmin, jos sydän syrjällään voisin täällä kaivata jotakuta yhtä ihmistä?

Malediivilainen sotilas näyttää minulle puhelimestaan kuvia saarestaan, kodistaan ja lapsistaan. Tuhansissa väreissä hehkuvia koraliriuttoja ja niiden luona snorklaavia lapsia, palmuja ja jalkapallopelejä valkoisella hiekalla. Tätejä, setiä ja serkkuja yhteisellä aterialla syömässä tonnikalaa, jonka on laittanut rakkaudella vaimo. Nainen, jonka elämäntehtävä on jäädä kotiin ja hoitaa lapsia.

A niin kuin agape

Kuva: Andrew Crampton (CC BY 2.0)

”Haloo? Kuuletko? Yhteys pätkii. Ei, en rakasta sinua. Minulla on sinuun pakkomiellet. Mitä ajattelet? Haluatko että lähden? Haluatko että jään? Voidaanko aloittaa alusta?”

Tämä ei ole rakkauskirje. Tämä on rukous, jonka kuiskaan tähti-taivaalle.

Ihminen on todella vaikeasti rakastettava olento, myös jumalalle. Pahinta on, ettei edes hän voi toimia parisuhdeterapeuttina, sillä hän istuu vieressämme samalla divaanilla tässä kulahtaneessa salongissa. Lääkäri itse on poistunut paikalta kauan sitten, joten jäänee meidän vastuullemme selvittää tämä kolmiodraama ihmisen, jumalan ja sydämen välillä. Kun puhun ”jumalasta”, en tarkoita yksinomaan abrahamista monoteistista Jumalaa, vaan tarkoitan yleistä konseptia, jolla ihminen on se liittynyt maailman monimutkaisia, ek-

sistentiaalisia ilmiöitä olemassaolomme alusta asti. Noniin, aloitetaan. Ihminenä minusta tuntuu, että kapasiteettini rakastaa jää lyhyeksi verrattuna kapasiteettiini kohdella toisia ilkeästi. Antakaa kun avaan argumenttiani: Rakkaus on samaan aikaan tahtomaton reaktio, jonka koemme, mutta samaan aikaan se on valinta, jonka teemme päivittäin. Tietoisesti tai tiedostamatta valitsemme aamulla herätessämme olla joko pyhimys tai paholainen.

Leikin enkelin asianajajaa ja olen hetken pyhimys. Rippipappini tärkein opetus minulle oli, että Jumala on rakkaus. Uskon tähän edelleen, ja päässäni olen kääntänyt opetuksen myös muotoon rakkaus on jumala. Ihan sama, mikä jumala, mutta jo rakkaus itsessään on taivaallinen entiteetti, korkeampi voima. Siispä meillä on valta valita rakkaus (tai ainakin olla sille avoimempi), valta valita metafyyminen jumala. Jos

tähän uskoo, tämä ”rakkauden uskonto” olisi suurenmoisin ja voimakkain uskonto maailmassa, täysin ilman dogmeja tai syntejä - sydämen uskonto. Helpointahan olisi antautua oman sydämen viettäväksi; seurata vain ja ainoastaan puhtaita tuntemuksia (olettaen, että sydän olisi niitä täynnä) ja katsoa maailmaa vaaleanpunaisen linssien läpi. Mutta kuten inhimillisinä toimijoina tiedämme, näissä linseissä on paljon tahroja ja naarmuja. Joten, jos haluan tehdä pyhimysleikistäni totta, minun on otettava lasit pois kasvoiltani ja riskeerattava kaikki: joko olen sokea kaikelle, tai rakastan maailmaa ja siinä asuvia olentoja sellaisina, kuin ne ovat. Karua. Mitenköhän jumala selviää siitä?

Monille on opetettu jumalasta se, että hän rakastaa meitä sellaisina, kuin olemme. Usein myös itse rakkaus määritellään samojen kriteerien omaavana, puhtaana ”rakasta-virheistä-buo-

jalkoihin. Vieraan vuoteessa käydään aina, kun joku vaihtaa palvonnan kohdetta. Sydän särjetään aina, kun luovutaan uskosta. En halua, että tästä vedetään sellainen johtopäätös, että kaikkien tulisi kuulua johonkin hengelliseen perinteeseen tai harjoittaa mystiikkaa. Haluan kuitenkin nostaa esille ajatuksen siitä, että jumalakin - oli hän siellä tai ei - on kuvauksiemme mukaan hyvin inhimillinen olento. Ihminenä minun on vaikea käsittää kaikesta riippumatonta rakkautta, minä kun satun myös välittämään maailman vioista ja virheistä. Jumalalle agape onkin varmasti helpompi laji, mutta eihän se poissulje sitä, että rakastaessa roiskuu ja haavoja tulee.

Olipa ihanaa olla hetken enkeli. Nyt joudun kuitenkin ajamaan paholaisen asiaa, nimittäin on aika puhua ihmisen olemuksesta. Hyi! Ihminenä me olemme maallisia olentoja, fyysisesti todella kaukana perinteisen käsityksen mukaisesta jumalasta. Ihminenä meillä ei ole jumalan olemus (eli rakkaus) aina mielessä, vaan puuhaamme omiamme ja jahtaamme alati vaihtuvia intohimon kohteita, osittain myös toisten kustannuksella. En allekirjoita kliseettä ihmisen pahasta luonteesta, vaan haluan korostaa valtaamme valita olla kiltti tai ilkeä toisille. Miksi siis olla ilkeä? Sille ei mielestäni ole pätevää syytä niin pitkään, kuin voimme tehdä valinnan olla kiltti, ja siitä huolimatta maailma vaikuttaa usein enemmän helvetiltä kuin taivaalta! Kestäkää hetki; olen naiivi ja kieltäydyn uskomasta, että ihminen olisi sisimmiltään mätä. Haluan, että olemme sisimmiltämme enkeleitä.

Ehkäpä vaikutamme ilkeiltä jahdatessamme omia intohimon kohteita; ihastus on usein kovaaäänisempää kuin rakkaus. Ihastuessa johonkin, objektista tulee meille pakkomielle, emmekä huomaa hulluutemme kohteen epätäydellisyyksiä. Voidaan puhua obsessiosta. Tunnelinäkö katkaisee näköyhteytemme muihin. Ainoa ajatussemme on ”pakko saada tuo! Kunhan tuon täydellisen saan, kaikki on täydellistä.”

Mutta eihän se mene niin. Kun upotamme hampaat saaliiseen, huomaamme, ettei se olekaan täydellistä. Nyt tulee vaikein osuus, kun pitäisi rakastaa. Siihen ei piru pysty, vaan tarvitsemme enkelin puhtautta, jumalan olemusta. Kun tarkastelemme ihmisen ja jumalan parisuhdehistoriaa, käy nopeasti ilmi, että me olemme olleet se osapuoli, joka joko obsessoituu täysin tai sitten on tyystin välinpitämätön. Jos jumalan sydän voisi särkyä, olisi se särkynein sydän koko maailmankaikkeudessa.

Voiko murtuneen sydämen parantaa? Jos ei, olemme totisesti teologisen kriisin partaalla. Ajattelen, että koska meille on annettu kyky rakastaa, epäonnistumme ihmisenä, mikäli emme käytä tätä kykyä täydessä mitassaan. Älkäämme menettäkö toivoa, sillä juuri siksi istumme nyt parisuhdeterapiassa jumalan kanssa. Sydän toimikoot tohtorina. Sehän myönnetään, että ihminen on kaukana täydellisestä - minä olen kaukana täydellisestä - ja jumala kyllä tietää sen. Mutta jos haluamme korjata tämän suhteen, juuri tuon epätäydellisyyden näkeminen on ensisijaisen tärkeää. Riisukaamme siis ne vaaleanpunaiset lasit jotta näkisimme, ettei jumalakaan ole täydellinen. Kyllä, vain siten voimme kohota ihastuksen ja pakkomielteen yläpuolelle ja rakentaa kestävä rakkautta. Tästä alkaa agape! Tosi rakkaus on virheiden näkemistä, ei sokeaa ihannointia. Ei ole täydellistä pyhää tekstiä, ei täydellistä alttaria, ei täydellistä uskontoa. Väitän siis että tosiuskova rakastaisi myös rakkauden epäkohtia: hän rakastaisi toksista ex-kumppania, hukattua halausta, valkoista valhetta, silpuksi revittyä rakkauskirjettä. Hän rakastaisi myös sydänsurua, sillä kaikki tämä on osa rakkautta, ja jos valitsemme rakastaa vain meitä miellyttäviä puolia edes rakkaudessa, olemme syyllystyneet ihannoinnin syntiin. Tämä on se dialogi, joka meidän on käytävä jumalan kanssa. Sydän kyllä tietää, mikäli olemme toisillemme tarkoitetut. Joten, voidaanko aloittaa alusta?

AAPELI SALMINEN & JOEL KUPIAINEN:

Nuoruus – Ystävien bändi

Kuva: Eemi Kettunen

Tuusulanjärven rannalla kaislikon ja metsän takaa nousee ränsistynyt, entinen ilotulitetehtä. Saranoistaan vinkuvasta ikkunasta kesäinen läpiveto halkaisee huoneen pakkautunutta tupakansavuista ilmaa. Ulkona on juuri lakannut satamasta ja huoneeseen tunkeutuva kesän kutsu tuoksuu jonkin tuunatun kevarin pakokaasulta, tämän päristellessään pitkin Vanhankyläntietä kohti Järvenpään Prismaa. Ovi käy, kun oikealta portaikkoa pitkin nousee **Mitri Maarajärvi** hikoillen rappusia ylöspäin selässään reppu täynnä efektipedaaleita ja kädessään kitara-laukku. Vasemmalla portaista, soittohuoneessa, kasailevat **Eetu Tuominen** ja **Kalle Kauranen** soittimiaan muo-

dostaen epäviereisten kiertöäänien kakofonisen sinfonian hapuilestaan joko virettä tai kappaleen ahiota kasaan. Pölyisellä sohvalla istuu Aatu Kovanen kädessään Xbox 360-ohjain. Konsolissa pyörii *GTA San Andreas*. Ei ole tietoa onko kyseessä bänditreeneit vai jamit. Jos kyseessä on bänditreeneit, ei ole selkeää mikä kaverusten useista bändeistä treenaa. Jos taas jamit, kuka tietää ovatko ne alkaneet vai loppuneet. Yksi asia on varmaa: nämä neljä ystävää eivät ole vielä *Nuoruus*-yhtye. Tämä on silti nuoruusmuisto.

Kaikenlaista on ehtinyt tapahtua ennen kuin Dahli-nimellä tunnettu treeniskompleksi haudattiin 30v-juhluvuotenaan kun kaupunki

laittoi tontin myyntiin. Ensimmäiset treeneit jäivät taakse. Dahlin ja siellä vaikuttaneiden yhtyeiden, soitto- ja kaveriporukoiden muistoista ja tuhkista nousi ystävien yhtye; Nuoruus, Feenikslintu, joka kantoi nuo muistot tuosta rämeisten pitkospuiden, lintutornin ja taiteilijakartanon vieressä möllöttäneestä betonirumiluksesta T-junalla Helsinkiin. Osa unelmista ja haaveista toteutuivat, osa jäi matkan varrelle ja toteutusta odottanee vielä yksi jos toinenkin. Onko Nuoruus vain bändin nimi muiden joukossa, vailla suurempaa temaattista esimakua bändin tuotannosta, vai onko se oikeasti avain siihen vivah-teikkaaseen maailmaan joka biisien sanoituksissa ja sävellyksissä piilee?

Nykyhetki. Tapaamme yhtyeen jäsenet 7.4.2023, pitkäperjantaina, Ääniwallin pihalla. Bändi on juuri viimeistellyt soundcheckin ja ensimmäinen yhtye valmistautuu sisällä pian alkavaa keikkaa varten. Tupakat käyryten, vastatippuneet kahvit käsissään ja odotuksen tunnelma ilmassa; illan vetoa odottavat kaverukset keskustelevat leppoisasti matkastaan Keski-Uudeltamaalta maailmalle. Soolokitaristi Eetu Tuominen murjaisee alkuun vitsin kommenttina bändin tähän asti kuluneesta taipaleesta.

EETU: Kalle on ollut olemassa pitkään, viime vuosina ollaan sitten kunnolla kasvettu bändiksi.

MITRI: 2018 Kalle alkoi vääntää näitä biisejä. Ainakin niin että se alkoi lähettämään niitä mulle. Sitten alettiinkin soittaa.

KALLE: ...Ja sitten Iikka tuli messiin kaks vuotta sitten. Vai viime vuonna? Iikka: Tarkalleen vuosi ja neljä kuukautta sitten. Loppukesästä tulin katsomaan sitä keikkaa B-side baarin kulumahuoneeseen. Sitten siellä sinetöitiin että tulen mukaan soittamaan. Se eka oli hevostivaali ja sitten Puoli Yhdeksän Uutisten levyjulkarit. Se oli eka keikka. Ollut kyllä antoisa matka.

Hevostivaali oli perinteiseksi muodostunut yhtyeen rumpalin; **Mitri Maarajärven** vanhempiensa olohuoneessa järjestämä illanistujais/soitto-tapahtuma. Kaikki jäsenet ovat Keski-Uudenmaan alueelta, **Iikka Puolakka** Keravalta, loput Järvenpäästä. Ystävyykset ovat tunteneet toisensa jo kii-tettävän ajan, osa jo yli 10 vuotta.

EETU: Pikkuskloddista! (nauraa)

MITRI: Vähintään kymmenen vuotta.

Iikka: Oonkohan mäkin tuntenut

teidät kymmenen vuotta?

MITRI: Mä oon nähny ekaa kertaa sut tyyliin Kansan Suosikeitten keikalla. Siellä vaihdettiin katseita.

Iikka: Hempeitä katseita!

EETU: Aatun kanssa ollaan tunnettu ala-asteelta ja Kallen ja Mitrin kanssa ylä-asteen lopusta asti ainakin hahmotettu toistemme olemassaolo.

MITRI: Viimeistään lukio-amis aikaan 2012 sitten virallisesti. Muistaisin että Aatun kanssa kunnolla tutustuttiin siellä Dahlilla. Muistan kun meillä alko ravintolakoulu samaan aikaan, ni siinä koulun pihalla sitten Aatu tokas että “tästä tulee villi matka”. Ei silloin tiedetty mitä kaikkea tulee koettua.

Pitkän historian siivittämänä ystävät ovatkin soittaneet toistensa kanssa jo lukuisissa yhtyeissä ja kaikilla löytyy yhteisiä muistoja. Millaista on soittaa nykyään kun vettä on virrannut sillan alta jo kerrakseen?

KALLE: Onhan se aika helpottava tekijä, siinä mielessä että biisit lähtee syntymään aika helposti. Kaikki kuitenkin tietää toinen toisistaan että mitä haetaan.

EETU: Mulla itsellä on ollut Kallen ja Aatun kanssa sellainen syvä musiikillinen side, kun ollaan soitettu niin kauan ja monessa eri bändissä kimpassa ja monenlaista musaa. Tavallaan ihan sama missä yhteydessä soitetaan niin sanoja ei paljoa tarvita kun tietää mitä toinen tekee ja se kokemus on vastavuoroista.

Tämän pienen historiikin jälkeen ohjaan pohdinnan kohti yhtyeen nimeä. Onko kyseessä alleviivastusti jäsenten oma nuoruus vai voiko musiikista löytää samaistumispintaa

kuka tahansa joka on elänyt läpi tämän myrskyisän ajanjakson elämässään?

KALLE: No on ne aika silleen univessaaleja teemoja siinä. Uskon että kuka tahansa voi samaistua niin musiikillisessa mielessä kuin lyriikoittenkin kautta. Ne on helposti asetettavissa elämään kuin elämään.

EETU: En koe tätä Kallen puolesta tai itsenikään että kauhean omaelämäkerrallinen meininki olisi. Enemmän se universaali meininki on meneillään.

Onko Nuoruus nimenä täten avain bändin musiikkiin? Teemallinen pu-nainen lanka jota noudatetaan?

AATU: Henkilökohtaisesti se on mulle semmonen vapaa tila.

KALLE: Lyriikka enemmän tai vähemmän tietyllä tavalla ammentaa siitä sanan kirjaimellisesta merkityksestä.

EETU: Naivistista!

AATU: Ei tässä nyt mitään nuorisosanaa ole erityisemmin.

MITRI: Joo no cap fam!

Nuoruuden musiikki on virkistävä yhdistelmä klassista, popahtavaa garagepunkkia ja erinäisiä vaihtoehtorockin virtauksia 1970-luvulta nykypäivään. Bändin selkeimpiä vahvuuksia on sen häpeilemätön melodiantaju sekä vaikutteiden ja tyyli-ilajien tiivistäminen ja omaksuminen osaksi sen omaa sointia. Yhtye mahdollistaa kappaleisiinsa niin ikään *Circlettä* tai *Teksti-TV 666:lta* tuttua *krautrock*-vaikutteista riffin toistoa sekä 1980-luvun uuden aallon heleää melodisuutta. Bändin ehkä vaikuttavin ominaisuus on sy-kähdyttävien, 90-luvun lopulla kehittyneestä post-rockista tuttuja,

Kuva: Eemi Kettunen

ajallisesti ja tunnelmallisesti eppisten paisutusten tyypistäminen. Siinä missä kyseisen genren konventioissa tällaiseen crescendoon käytetään useita minuutteja ja jossa se on useimmiten biisin painopiste, sorvaa Nuoruus tällaisen sektion osaksi alle neliminuuttista punkbiisiä. Etenkin livetilanteessa tällainen jännitteen rakentaminen ja purkaminen muutaman minuutin sisään punkrockin valonnopeutta hiovien tempojen puitteissa on jotain, mihin ei usein törmää näin kutsuvan melodisen vaihtoehtorockin parissa. Bändin musikaalisuus on päätähviä maavaa, mikä on testamentti sen jäsenten pitkälle yhteiselle taipaleelle.

Lyyrisesti Nuoruus operoi samassa kotimaisen indierockin laarissa, jota voitaisiin kuvaila uusvilpittömyydeksi. Jos yhtyeen musiikillinen ilmaisu ammentaa 80- ja 90-lukujen vaihtoehtorockin perinteestä, saman

perinteen etenkin 90-luvulla yleistyntynyt, postmodernismiinkin liitetty kyyninen viileys ja ironia loistavat poissaolollaan. Uusvilpittömyys vaihtoehtomusiikin lyriikassa ei sinänsä ole tuore ilmiö. Punk ja sen vanavedessä kehittynyt tee-se-itse-kulttuuri on aina ollut yhtä avoin rehelliselle ja vilpittömälle ilmaisulle kuin ironian ja kyynisyyden kyllästävämmällekin. Suomalaisen indierockin parissa ilmiön selkeämpiä suunnannäyttäjiä on Suomen pisimpään yhtäjaksoisesti toiminut punkbändi, Lapualaislähtöinen *Sur-Rur*, jonka lyyrisen anti on oiva esimerkki uusvilpittömyydestä: sen tekstit taipuvat vapaa-assosiatiiviseen ilmaisuun sortumatta kuitenkaan vaikeatulkintaiseen abstraktioon tai tunteellisen ilmaisun piiloitteluun. Vapaa-assosiatiivisuus sallii henkilökohtaisten aiheiden käsittelyn avoimesti, säilyttämällä kaikelle popmu-

siikille tärkeän samaistuttavuuden nimenomaan tulkinnanvapauden kautta.

Kalle Kaurasen kirjoittamissa teksteissä vilisee samalla tapaa yhtäältä vähäeleisiä ja abstrakteja tuokiokuvia (*“Näin sen taas keskellä pihaa/joka muistoista tulvii”*, kappaaleesta Piha), toisaalta hyvin suoriakin kuvailuja 2020-luvulla elävän nuoren aikuisen mielenmaisemasta (*“Me turhaudutaan tänne mätänemään [...] mut kaikki on jees pikkasen sakeeta vaan”* kappaaleesta Intro). Kaurasen napakka, metaforien ja suorien ilmaisujen välillä vaihteleva tyyli mahdollistaa yhtäältä samaistuttavan ilmaisun, mutta myös vakavien aiheiden käsittelyn. Livesuosikiksi muodostunut *“Jf Lehdon kohtalo”* todennäköisimmin ei viittaa sanalla sanoen rallikuski Lehtoon (*“oot vaan niin siisti ja upee / voit tehdä mitä vaan [...] on se vauhti vaan*

niin burjaa / mitäköhän tästäkin tulee”).

Yhdeksi Nuoruuden tänä vuonna julkaistavan albumin yleiseksi teemaksi voisi peräti nostaa sen maagisen rajan nuoruuden ja aikuisuuden välillä, jolle jotkut meistä (etenkin musiikin parissa toimivat) jäävät elämään, joskus pitkäksikin aikaa. Tarve ja halu elää vastuuttomasti ja pitää hauskaa, mutta jatkuva tietoisuus siitä, että on kannettava vastuu, joskus itsensä lisäksi myös muista. Painostava tietoisuus siitä, että muusikon elämän holtittomuus voi yllättäen ja helpostikin kääntyä hauska haudanvakavaksi. Punkille ominainen pessimismikin nousee toisinaan esiin ja välillä nauretaan vähän räkäisestäikin omalle epämääräisyydelle. Vastapainoksi Kaurasen tekstit pursuavat lämpöä, elämäntunnetta, iloa ja jopa huolta. Huoli on aihe johon törmää punk- ja vaihto-

ehtorockissa harvoin, yksilökeskeisyyden suohon vajonneesta kotimaisesta opistoindiestä puhumattakaan (laulaisitte hassuilla nimillä esiintyvät hipsterintolvanat välillä jostain muustakin kuin itsestänne). Kauranen käsittelee aiheitaan rehellisyydellä, joka loistaa suomalaisessa popmusiikissa usein poissaolollaan. Siitä huokuu bändin jäsenten pitkä yhteinen taival bändissä jos toisestakin sekä yhteisön jäsenen rakkaus omaa yhteisöään kohtaan. Monet sukupolvea vanhemmat musiikintekijät sietäisivät ottaa tästä opikseen.

Helsinkiläinen bändiskene on pohjimmiltaan raadollinen ja masentava paikka ja valitettavan usein tämä myös näkyy ja kuuluu bändien musiikissa, eikä kovin hyvällä. Tässä kontekstissa Nuoruus on pelkästään lämpönsä ja ilonsa puolesta varsin piristävä bändi. Musiik-

koporukoiden epämääräisyyden ja musiikkialan kylmien realiteettien vuoksi on mahdotonta ennustaa, mitä tulevaisuus tuo Nuoruudelle tullessaan. Vaihtoehtomusiikkia pitkään harrastaneet tietävät kyllä, että parhaat bändit jäävät usein ja helposti turhanpäiväisempien jalkoihin. Mikäli tämä äityy Nuoruudenkin kohtaloksi, siitä ei olisi syytä olla apeana. Loppujen lopuksi se, mitä artisti kommunikoi yleisölle on tärkeämpää kuin mitkään numerot ja luvut, mitattavissa oleva menestys, arvostus alan lehdistössä ja suuren yleisön hyväksyntä. Välittömänä taidemuotona musiikin voima on siinä, mitä se kommunikoi kuulijalleen ja miten. Vastaanotto on lopuksi toki kuulijasta itsestään kiinni. Nuoruus kommunikoi jotain aitoa ja todellista. Oletko valmis ottamaan sen vastaan?

ESSI SYSTÄ:

Miksi on tärkeää rakastaa?

Fons Heijnsbroek, nimetön guassi numero 6 413 (CC BY 2.0)

Yksinäinen vanhus, opiskelija, työntekijä, eikä kukaan välitä.

Kuljen katua ja vastaan tulee taas päihtynyt henkilö. Olenkohan nähnyt hänet jo aiemmin. Ehkä olemme tervehtineet. Ohitan hänet nopeasti. Rattikassa mies huutaa, ehkä ilon riemua tai elämän tuskaa. Olen välittämättä.

Joudun pelkäämään iltaisin kun kävelen kotiin. Jos joku hyökkää kimppuuni? Ehkä minulla on liian vilkas mielikuvitus. Mutta mitä minä pelkään? Sitä, että joku sekopää, jolla ei ole käytöstapoja tulee örveltämään vai sitä, että joku hakee huomiota, koska se on maailman silmissä menettänyt kaiken?

Kun pysäkillä joku pyytää kolikkoa, teeskentelen ettei minulla ole antaa bussirahaa. Sitten kuitenkin muistan että olisihan minulla ollut. Pelkuruutta? Ajattelen, että minulla pyyhkii niin hyvin ettei minun tarvitse itse kerjätä.

Kuljen taas keskustassa ja sama aineissa oleva ihminen ilmestyy kysymään jotain. Tällä kertaa alan itkemään. Suutun maailmalle, yhteiskunnalle ja kaikelle mikä on pielessä. Itse asiassa itken melkein päivittäin tätä samaa asiaa. Miksi esitetämme, että kaikilla pyyhkii hyvin vaikka törmäämme kodittomiin, sekavassa tilassa oleviin ihmisiin, ketkä eivät mahdu edes ruoka-

jonoon.

Jos maailmaan ei oltaisi saatu valoa, olisi se jo räjähtänyt ytimistään saakka. Olisimme tuhonneet sen itsekkyydellämme, nostamalla itsemme kaiken yläpuolelle ja istumalla mukavasti kulta-hansikkaat kädessä kuninkaan tai kuningattaren tuolissa. Ei Jumala ole tullut kutsumaan hurskaita vaan syntisiä.

Vanhainkodissa, jossa isoäitini asui, törmäsin sisälle tullessa vanhainkodissa asuvaan rouvaan. Hän tervehti minua kysyen olinko hoitaja. Tervehdin takaisin ja vastasin kieltävästi. Ihmettelin häntä hieman. Myöhemmin toisella kertaa

Fons Heijnsbroek, Garden, no. 2 (CC BY 2.0)

sisään tullessani hän tervehti uudelleen. Tervehdin takaisin tällä kertaa ilo sydämessäni. Minua, joka todennäköisesti tukka repsottaen tulin katsomaan isoäitiäni, oltiin luultu asiantuntevaksi hoitajaksi ja kaiken lisäksi mukavaksi sellaiseksi. Koin että olin tämän rouvan silmissä vähintäänkin toivon tuoja tai ainakin enkeli. Minulle tuli hyvä mieli ja tästä eteenpäin tervehdin asukasta joka kerta yhtä ilahtuneena.

Jumala on kutsunut meitä välittämään toisistamme ja toimimaan laupiaina samarialaisina. Tästä aion pitää kiinni. Jumalan rakkaus sulattaa sydämet. Se lävistää pahankin ihmisen.

Pahuutta silti on aina. Pahuus ei katoa maailmasta. Mutta voisiko sitä vähentää? Voisimmeko olla edesauttamassa hyvyyden lisääntymistä.

Onneksi meidän ei tarvitse pärjätä itse. Kaiken pahuuden on voittanut itse Kristus. Me olemme jo armahdettuja. Tarvitaan kuitenkin jokin voima, joka saa hyvyyden ihmisisä aikaan ja se on Jumala.

Viitaten edellisiin kirjoituksiini: Otetaan toista kädestä kiinni. Todennäköisesti ihmistä arvostetaan enemmän kun hän huomioi, eikä esitä mitään.

Mitä meistä jää jäljelle, kun meitä ei enää ole? Mistä meidät

muistetaan? Minkälaisen perinnön meidän jälkeemme syntyneet saavat? Ihmisen ei tarvitse olla lääkäri, pappi tai poliisi että voi auttaa toista.

Kun mietitään mitä meillä on elämässä. Se, että meillä on vapaa tahto. Se, että me voimme valita, mitä teemme, olimme sitten missä tilanteessa tahansa. Sitä ei viedä meiltä ikinä pois. -Viktor frankl

Voi päättää vihata, voi päättää rakastaa. Jättää kaunaiset hyvästit jollekin tai sitten ottaa elämä sellaisena kun se on. Se ei ole aina mukavaa tai ruusuista. Mutta niin kuin jokaisessa asiakaspalvelutilanteessa töissäkin aina sanotaan ”hymyllä pääsee pitkälle”.

”Tee mitä tahdot muiden tekevän sinulle” -lause pätee yli uskontorajojen ja aatteiden. Me olemme kaikki samassa veneessä. Tarvitsemme syyn elää, jokaiselle hetkelle tarkoituksen. Tarkoitus tulee omastatunnosta. Omantunnon pitää herätä.

Jokaisella on synnynnäinen omatunto. Sitä tarvitsee vain herkitä. Omatunto ei aina näy ulospäin maailmalle. Mutta onneks meidän ei tarvitse kulkea samaa polkua kuin kylmin ihminen. Voimme aloittaa itsestämme, pienistä asioista.

Mietin itseäni opiskelijana. Vaikka kukkaro näyttää tyhjältä, silti tuntuu että monessa tilanteessa rahaa on silti enemmän kun sillä joka nukkuu yönsä puiston penkillä.

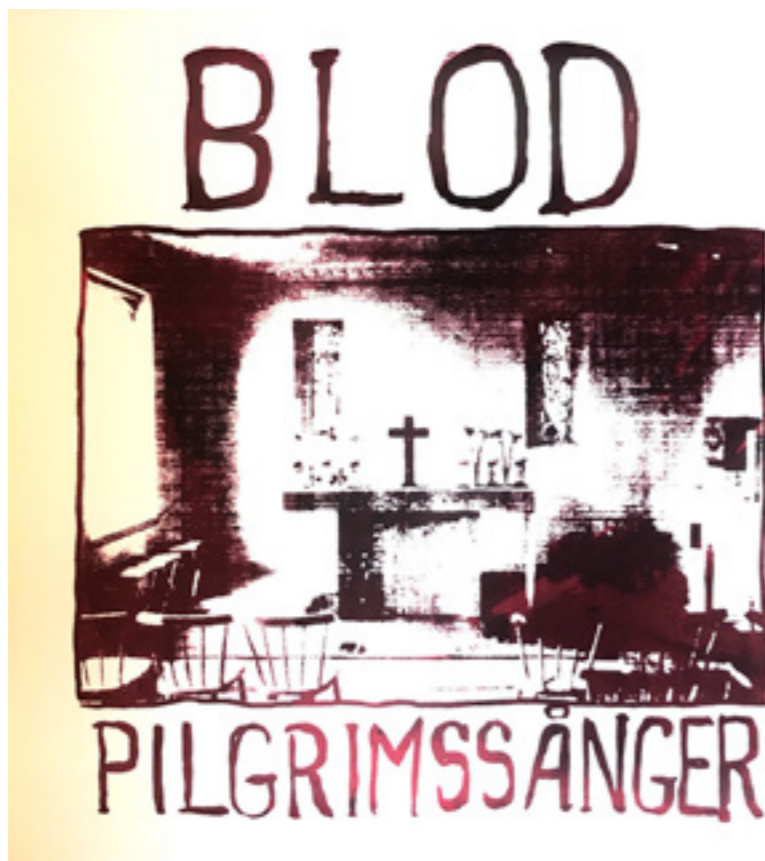
Ei tarvitse olla hurskas ymmärtääkseen, mitä ihminen tarvitsee. Jokainen ihminen tarvitsee kokemuksen huomioiduksi tulemisesta. Riittää että kuuntelee, tai edes näyttää siltä, että kuuntelee. Pointtina on se, että kun aika joskus jättää, ei pohdi olisiko pitänyt tehdä toisin...

Koska Jumala on ensin rakastanut meitä, voimme sitä kautta rakastaa myös muita.

JOEL KUPIAINIEN:

Arvostelu: Blod – Pilgrimssånger

Kuva: Levyn kansi, Blod / Discreet Music Music

Kristillinen hengellisyys indiemusiikissa on edelleen tabu. Vaikka satunnaisia hengellisiä elementtejä on ilmennyt englanninkielisessä indiesä jo 90-luvun lopulta lähtien, leimaa ilmiötä samanaikaisesti sekä liiallinen patetia, että hengellisen aspektin hyssytelty peittely. Etelä-Ruotsalaisen Gustaf Dickssonin *Blod*-projekti on tähän sääntöön virkistävä poikkeus, joskin sen albumi *Pilgrimssånger* osoittaa, että hartauden sekä syvän ja vakaumuksellisen hengellisyyden ilmaiseminen musiikin kautta harvemmin tuottaa yhtä kuulijaystävällisiä tuloksia, kuin esim. 2000-luvun

alun indiesuuruudet *Arcade Fire* tai *The Killers* (kummatkin yhtyeitä, joilla on taustaa erinäisissä uskonnollisissa liikkeissä).

Dicksson itse kertoo ilmaisevansa uskon hienoutta ja sen tuomaa lohtua masennuksen ja turhautumisen keskellä. Hänen tekstit kertovat paljolti epävarmuudesta oman viitekehukseensä, johon etäännyttämiseen kuitenkin puuttuu rohkeus tai jakaminen. Albumin promotekstissä mainitaankin albumin kantavana teemana monimutkaiset suhteet uskovan ja uskonnollisten johtajien sekä lopulta itse Jumalan välillä.

Pilgrimssånger ei suoraan sanottuna ole kovin kuuntelijaystävällinen albumi. Sen kansanmusiikista, virsistä ja koraaleista ammentava lofi-folk on primitiivistä ja raakaa. Dickssonin lauluääni on haparoiva ja itse kappaleet tuntuvat pysyvän kassassa joko teipillä tai pyhän hengen avulla. Akustinen kitara rämisee ja käsiperkussiot helisevät vähän miten sattuu. Albumi on todennäköisimmin äänitetty kasettinauhurilla ja halvoilla mikrofoneilla, kuten suurin osa lähimmän kotimaisen verrokin, Joose Keskitalon, tuotannosta. Keskitalon syvän pessimistiseen ja ankaraankin

Kuva: Discreet Music Music

Nimetön (1)

Joskus tuntuu siltä kuin hän olisi ottanut minut valtaansa. Minun on hankala hengittää kun ymmärrän tämän mutta kun keho tahtoo jotain, on vaikea panna vastaan

Heräsin siihen että minun piti oksentaa. Ei tullut mitään sillä en ole syönyt pian kuukauteen. Ainoa mitä voin ajatella on että jotain kamalaa tulee tapahtumaan

En enää tunne sormiani
Tuntuu tosiaan siltä kuin hän olisi vallannut minut kokonaan

Olen alkanut näkemään asioita joista en ennen välittänyt.
Tuntenut uusia tunteita
Alan yhä enemmän arvostamaan pieniä asioita kuten leipominen, käsien peseminen tai ... hengittäminen

Hengittäminen ei ole pieni asia
Hengittäminen on koko elämän perusta
Kuolet ellet hengitä

Minulle se on pieni asia
Elämämme ovat kovin erilaisia
Minä en koskaan kuole

Hän sanoo etten koskaan kuole

uskonnolliseen ilmaisuun verrattuna Dickssonin kappaleista löytyy kuitenkin aimo annos lohtua ja toivoa. Siinä missä Keskitalon hengellisyys ilmenee lähinnä vanhatestamentillisenä ankaruutena ja mukarankkana, itsetarkoituksellisena synkistelynä, on Dickssonin ilmaisu sen masennuksesta ja ahdistuksesta huolimatta täynnä valoa ja lempeyttä sekä itseään, kanssaihmissään ja kuulijaansa kohtaan. Näin rehellinen ilmaisu ei ole kaikille, etenkin niille jotka eivät hengellisyydessään tai muuten elämässään ole kokeneet syvää masennusta, epätoivoa ja epäilyä. Kuulijalle, joka on sinut elämän varjopuolten kanssa, oli hän sitten hengellinen tai ei, saattaa *Pilgrimssånger* kuitenkin tarjota jotain suurenmoista. Kunhan ei odota albumilta mitään ammattimaisuuteen viittaavaa. Sellainen kuitenkin lähinnä vesittäisi kuuntelukokemusta ja Dickssonin sanomaa.

Jatkuu seuraavalla sivulla

Verinuolia (2)

Tarvitsen aseeni.. tai tarvitsen suojaa
Voiko aavetta ampua?
Olen kuullut että silloin tarvittaisiin ihan eri ammuksia,
että ase olisi ladattava kyynelillä. Kyllä!

Luulen että jousi olisi hyvä. Mutta sitten tarvitsen verinuolia.
Huomiseksi tarvitsen pistoolin, kyyneleitä, jousen ja verinuolia.

Pistooli.
Kyyneleitä, suunnilleen täyden viinilasillisen verran.
Jousi
Ja Verinuolia

Levottomuuden lähde (4)

Sillä niityllä jolla olet vaeltanut löydät vastauksen
Pitkiä matkoja pois isän ja äidin luota
Avoimella mielellä ja rauhallisin katsein
Katsot taakse sitä aikaa jonka sait

Tekemäsi päätös
helppo ollut ei
sydämessäs tiedät että
valitsit oikein

Rikoit herraa vastaan mut synnit anteeks annetaan
Ajallaan hän sut unohtaa, haavat parannetaan
Levottomuuden lähde tulee ja menee
Valitsit elämän monituhatuotisen

Kun tähdet ja kaikki muu sammuneet on
vaellat vielä täällä
et pääse koskaan kotiin

Rakkaus ja Ymmärrys (3)

Olemme kaikki täällä yhdessä
Emme ole täällä katsoaksemme taaksemme. Ja tämä on tärkeää.
Olemme täällä elämään nykyhetkessä ja katsoaksemme eteenpäin

Et ole tullut tänne olemaan äärimmäinen
Et ole tullut tänne potemaan ahdistusta
Et ole tullut tänne olemaan yksin
Et ole tullut tänne trolleamaan

Tiedät hyvin miksi olet tullut tänne. Olet tullut tänne, koska olet kuka olet ja koska sinulla on tehtävä.

Se on tehtävä, joka sinun on tehtävä yksin... joka meidän on tehtävä yhdessä

Olemme kaikki täällä yhdessä
Emme ole täällä katsoaksemme taakse. Ja tämä on tärkeää. Emme ole täällä käsitelläksemme lapsuuttasi.
Olemme täällä jättääksemme menneet taaksemme.
Olemme täällä elääksemme nykyhetkessä ja katsoaksemme eteenpäin

Se tuntui hyvältä!

Oletko syönyt?
Syönyt? En! Tässähän olen istunut kanssasi koko päivän.

Sinun pitäisi syödä jotain. Alat hälvenemään.

Tehdään hei nyt pyhinä jotain kivaa! Pitäisikö meidän matkustaa jonnekin!? Joo! Mennään.

En oikein tiedä... tai kun siis minähän olen jo...

Sinun kuuluu ottaa itsellesi omaa aikaa... minun kanssani!

Juu juu, soitetaan nyt.

JOEL KUPIAINIEN:

Arvostelu: Nathan Salsburg – Psalms

Kuva: Levyn kansi, Nathan Salsburg / No Quarter

Yksi Pohjois-Amerikkalaisen populaarimusiikin mielenkiintoisimpia ominaisuuksia on sen vahva tendenssi kulttuuriseen synkretismiin. Popmusiikin vetovoima perustuu nykypäivänäkin kulttuuriselle vuorovaikutukselle. Meillä ei käytännössä ole mitään modernia populaarimusiikkia, sen marginaalista puhumattakaan, ilman tämänlaisia prosesseja.

Yhdysvaltojen juutalaiset, itärannikon ortodokseja lukuunottamatta, ovat yleisesti melko maallistuneita ja heidän tekemässä taiteessaan juutalainen perimä on usein rivien välissä, jos sielläkään. Tästä huolimatta hepreankielinen raamattu ja muu juu-

talainen kirjallisuus tuntuu puhuttelevan juutalaistaustaisia taiteentekijöitä alalta kuin alalta aina uudestaan ja uudestaan.

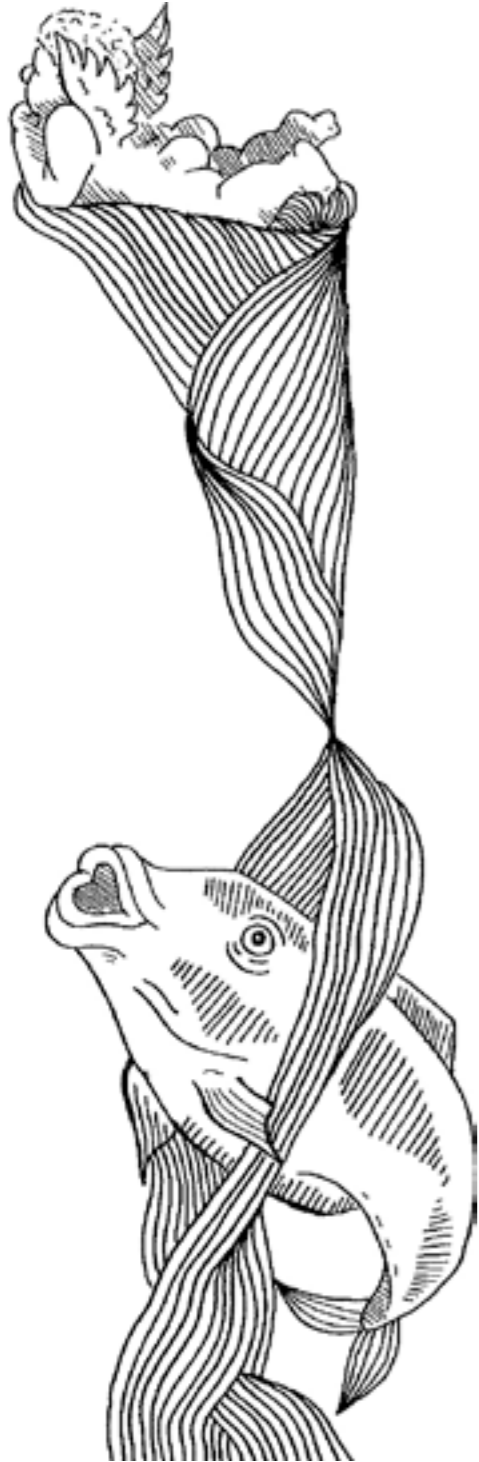
Nathan Salsburgin psalmien kirjasta poimituihin teksteihin säveltämä albumi on harvinaisen avoin ja piristävän rehellinen kontribuutio amerikanjuutalaisen taiteen saralla. Legendaarisen kenttä-äänittäjän, musiikkiteeilijä Alan Lomaxin äänitearkiston kuraattorina työskentelvä Salsburg on musiikintekijänä aiemmin kunnostautunut folk-henkisen soolokitaramusiikin saralla. Pandemian aikana hän työstäni hautologisten levytysten sarjaa, jolla hän yhdistelee ekspressiivistä soittoaan

1920-30-lukujen äänitteistä, erityisesti klezmer-levytyksistä luoputtuihin pätkiin. Psalms-albumi tosin on Chicagolasiten muusikoiden kanssa toteutettua, kuulasta ja harrasta vaihtoehto-Americanaa. Salsburg on kertonut olevansa pääasiassa maalikko ja kokeneensa ulkopuolisuutta juutalaisessa koulussaan, joskin melko perinteiseen jenkkiiläiseen tapaan: siinä missä muita kiinnosti urheilu, oli Salsburg itse kitaraa rämpyttävä punkkari. Nelikymppisenä Salsburg on, monen muun maallisen amerikanjuutalaisen tavoin, alkanut käymään dialogia juutalaisen taustansa kanssa. Psalms on osa tätä projektia.

Taidokkaaseen ja ilmaisuvoimaiseen soittoon pohjautuvat sävellykset ovat korvaherkkua esim. Wilcon ja muun vaihtoehto-Americanan ystäville. Genren yhdistäminen hepreankieliseen lähdemateriaaliin toimii hämmäntävän hyvin. Salsburg kööreineen laulaa tekstit hepreaksi; toisinaan ilmeisen jenkisti murtaen, mutta yleensä sopivan tunnelmallisesti ja ilman liiallista ylitulkintaa, joka veisi koko homman teennäisyyksiin. Genren pioneeri Will Oldham vieraillee taustalaulajana. Toisaalla Salsburg viittaa sekä genren että oman juutalaisen ulkopuolisen kontekstiin omistamalla toisen levyn teksteistä, jotka eivät löydy psalmien kirjasta, Yehuda Halevin runoon sävelletyn *O you who sleepin*, yhdelle genren pidetyimmistä lyyrikoista, kesällä 2019 oman käden kautta menehtyneelle juutalaistaustaiselle David Bermanille.

Puhaltimilla koristeltu, kuulas ja meditatiivinen bändisoitto on omiaan rauhoittamaan folk-ilmaisuuden ystävän hermoja hektisen kevään keskellä.

Runoaukeama

Oodi idälle

Toiset yrittävät sormellaan osoittamalla koskettaa kuuta ja alkavat luulla sormeaan siksi

Minä halusin niin paljon koskea, ja nyt sormeni muuttuu sinuksi

En erota ovikelloa linnunlaulusta se joku odottakoon kun se mikä meille kaikille on yhteistä imee kaiken hien mun selästä

Kuiva ja kuuma tuuli lämmittää kuin sinä olisit täällä, lintuni, sormeni pää

Enja Seppänen

Olen ollut pohjavire pohjavirta sinussa, rakastan sinua kunnes kuolen enkä kuole silloinkaan Laineet ovat lyöneet korkealle, taivas on yhtynyt mereen, uudestaan ja uudestaan
Kaikki ne olivat yläpuolella ja kuitenkin niin paljon alempana, ulottumattomissa
Askelten kaiku, nauru ja huuto
Tästä kaikesta on jo niin kauan
Valot syttyneet maailmaan, lavasteiden purku
kun joku on, ollut ja haluaisi olla pelkään tulevani näkyväksi
Kevät nostaa, valaisee
Kaikki tapahtuu niin nopeasti
Minun majani, varjojen lämmöt
Eivät enää ole.

Mari-Helmi Pirhonen

Vain VoIP

Ehkä saamme tietää jos meille ei ollenkaan kuulu kyyneleet surun ja murheen

Kuuluuko tunteet toiselle puolelle palloa

Kantaako kortti rakkauden hukkaako posti lämmön voiko videon läpi koskettaa

Elokuu kutsuu, kyyhkyläiseni

Ville Kuusela

Hadewijch: Rakkauden paradoksit

Suloisinta Rakkaudessa ovat hänen myrskynsä;
Syvin syöveri on hänen kaunein muotonsa;
Eksyminen hänessä on pääsemistä perille;
Näentyminen hänen vuokseen maistuu, ravitsee;
Hänen epätoivossaan on varmin vakuutus;
Hänen haavoittamansa kaikesta paranee;
Kuihtuminen hänen vuokseen on kukoistusta;
Hänen piiloutumisensa on löytymistä;
Riutuminen hänen vuokseen on terveyttä;
Kätkemällä voidaan hänet täysin paljastaa;
Hänen kieltämänsä on mitä suurin lahja;
Sanattomia ovat hänen kauneimmat säkeensä;
Vankeus hänessä on totisesti vapautta;
Hänen kipein iskunsa on lohtu suloisin;
Kaikki hänen ryöstämänsä suuren voiton tuo;
Vetäytymällä pois tulee hän lähimmäs;
Syvin hiljaisuus on hänen korkein laulunsa;
Hänen rajuin raivonsa on kiitos lämpimin;
Hänen uhkauksensa vannoo valan vakaimman;
Hänen murheessaan on kaiken surun lievitys;
Lisääkin voisimme Rakkaudesta sanoa;
Hänen rikkautensa on puutosta kaikesta;
Hänen uskollisuutensa lankeemukseen vie;
Hänen olemuksensa syvyysiin hukuttaa;
Hänen suuri vaurautensa saattaa köyhyyteen;
Hänen runsaudessaan koittaa perikatomme;
Hänen hellä hoivansa syventää haavoja;
Hänestä osalliset monta kertaa kuolevat;
Hänen pöydässään on nälkä, tiedossaan erehdys;
Viettelys on hänen koulukuntansa keino;
Kohtaamiset hänen kanssaan ovat myrskyisiä;
Levon rauha hänessä on saavuttamaton;
Hänen ilmoituksensa on täysin kätketty;
Hän vie, varastaa enemmän kuin antaa;
Hänen lupauksensa aina johtavat harhaan;
Hänen koreat pukineensa ovat alastomuutta;
Hänen totuutensa vain ja ainoastaan petosta;
Monelle hänen turvansa vaikuttaakin valheelta.
Todistamme tätä kaiken aikaa; me, joille
Rakkaus paljasti harhaan johtavia ihmeitä –
Itsellään pitämänsä omaksemme luulimme.
Kun hän ensi kertaa oli tehnyt minulle kujeitaan,
Hänen tapojansa tutkin käyden työhön eri lailla;
Hänen uhkauksistaan, lupauksistaan harhaantumatta.
Tulen hänelle kuulumaan, mitä tahansa hän olikaan,
Armollinen tai armoton – se yhtä ja samaa on!

Suomeksi tulkinnut Teo Jestoi

Maria I

olet täynnä kuolleita jumalia
antiikin neitsyet mätänevät kohdussasi
vain sädekehässäsi heidän muistonsa loistavat

Maria II

kärsimyksen vivahde siunauksessasi
valitsit minut, vangitsit minut valoosi
vuosikymmenet kuljen surussasi
täynnä unohdettujen jumalien rakkautta

vannon

luovuttavani itseni kaupungin unettomuudelle
murtuvani katulamppujen kosketuksessa
luopuvani itsestäni luonnottomassa hellyydessä

tahdon

rakastua aamuruuhkan rytmiin
painautua kirkkaksiin näyteikkunoihin
kietoutua kortteleiden geometriaan
murtua katulamppujen kosketuksessa
luopua itsestäni luonnottomassa hellyydessä
suudella valoa joka tämän kaamoksen keskellä
hyväilee minun pimeyttäni ympäri vuorokauden

ISSN 0356-2247

9 772434 561006 22023

